

Les patří mezi má oblíbená místa. Cítím se v něm dobře a často tam chodím. Proto jsem si les vybrala z témat pro tuto slohovou práci.

Navštěvuji les velmi ráda v každém ročním období, ať jsou kopy sněhu a musím se jimi brodit kolem krásně zasněžených stromů a keříků, které jsou pod tou vrstvou prohnuté, nebo když jsou příšerná vedra, a než se stihnu vyškrábat na vyschlou a popraskanou lesní cestu, jsem mokrá jako myš a mám velikou žízeň. Na podzim se mi v lese taky líbí. Mám ráda tu barevnost a taky to, že když zafouká – stačí jen něžný vánek, opadá vždy několik lístků, které se mi snesou přímo k nohám. Ale když všechny opadají, připadá mi les holý a smutný, jako by listy byly oblečení, které les svlékl. Naštěstí hned po zimě usedá na trůn vlády jaro. Všechno se probouzí k životu. V lese je veselo a všude to krásně voní novými přírůstky jehličí. Kolem dokola je nádherná zelená barva, která dodává jarnímu lesu život.

Nejčastěji chodím do lesa, když mě něco trápí. Jsou tam stromy, každý jiný, ale přece jsou stejné. Všechny mi připomínají anděly, kteří jako malí spadli z nebe a teď se zoufale snaží vyrůst co nejvýše, aby se vrátili zpět. Jejich kůra je jako krásný dlouhý trup, který je naprosto originálně vzorovaný. Má několik odstínů hnědé a sem tam se připojí i šedá. Kůra mi připomíná vrásky, a jako by jich přibývalo víc a víc s každým svým trápením, o které se stromy dělím. Smůla ve mně evokuje krev, jež jim vytéká z ran, které utrpěly, když se prodíraly vzhůru k oblakům. Křídla jsou utvořena z větviček, jež se různě proplétají mezi sebou. Vyplňují je jehličky a lístky různých velikostí. Svatozář je možné vidět jen tehdy, když je strom ještě malinký a teprve se vydává na svou cestu, protože jeho svatozář je na špičce stromu. Tito andělé jsou strážci lesa.

Stromy mají jako pomocníky keře, které mi připomínají malé a baculaté troly. Dávají vědět vysokým strážcům, kterým sem tam někdo proklouzne. Upozorňují na ně šustěním svých lístků. Očka mají určitě všechny, ale nejvíce jich mají keříky borůvčí, hlavně v létě. Přes podzim nemají čím šustit, a tak se jen pohybují do rytmu větru. Na zimu je zabalí sníh. Jinak si žijí spokojeně s ostatními obyvateli lesa.

V lese se občas cítím lépe než doma. Je tam čerstvý vzduch a vždy někdo, komu můžu říct, co mě trápí. Neodpoví, ale to nevádí. Někdy jen stačí, když vás někdo vyslechne, aby se vám ulevilo.